

POSTANOWIENIE

Dnia 8 lipca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko K. M., H. M.

oraz "O(...)" - Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R.

o zapłatę i ustalenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 lipca 2010 r.,

zażalenia pozwanych na postanowienie o kosztach

zawarte w wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 9 lutego 2010 r., sygn. akt V Ca (...),

oddala zażalenie i zasądza od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy w G. na skutek apelacji powódki A. B. od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 24 września 2009 r. rozpatrywał sprawę z jej powództwa skierowanego przeciwko K. M., H. M. oraz O(...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w R. o zapłatę i ustalenie. Wyrokiem z dnia 9 lutego 2010 r. oddalił apelację powódki (pkt I) oraz nie obciążył powódki obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w Sądzie II instancji na rzecz strony pozwanej (pkt II).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania Sąd Okręgowy uzasadnił wyjaśniając, że miał na uwadze precedensowy charakter rozpoznawanej sprawy oraz sytuację osobistą i majątkową powódki.

Pozwani zaskarżyli zażaleniem rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów postępowania, zarzucając obrazę art. 102 k.p.c. oraz art. 98 § 1 k.p.c. We wnioskach żalący domagali się zmiany zaskarżonego orzeczenia przez zasądzenie od powódki na rzecz każdego z pozwanych zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w Sądzie odwoławczym, ewentualnie uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 102 k.p.c., w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej w ogóle kosztami. Przytoczony przepis urzeczywistnia zasadę słuszności, a jednocześnie stanowi odstępstwo od podstawowej reguły orzekania o kosztach procesu, jaką jest zasada odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 k.p.c.).

Zastosowanie zasady słuszności nie podlega wykładni rozszerzającej. Rzeczą sądu jest skonkretyzowanie przesłanek uzasadniających w danym wypadku pogląd o słuszności zaniechania nałożenia na stronę przegrywającą obowiązku zwrotu całości lub części kosztów stronie przeciwnej. Przesłanki te muszą wynikać z okoliczności znajdujących potwierdzenie w materiale sprawy. Sąd winien je przedstawić w sposób zezwalający na dokonanie kontroli dokonanej oceny. W orzecznictwie Sądu Najwyższego zwraca się uwagę, że w stosując art. 102 k.p.c. sąd powinien przede wszystkim kierować się poczuciem własnej sprawiedliwości (por. np. postanowienie SN z dnia 11 lutego 2010 r., I CZ 112/09 – nie publ.; postanowienie SN z dnia 22 kwietnia 2010 r., II CZ 33/10 – niepubl.).

W rozpatrywanej sprawie powyższe wymagania zostały zachowane. Zarówno okoliczności związane z przebiegiem postępowania jak i te, które z postępowaniem wiążą się jedynie pośrednio, wiążą się natomiast z osobą powódki, uzasadniają potraktowanie powódki w sposób szczególny. Powódka cierpi na schorzenia, które stanowią dużą dolegliwość i ograniczają normalne czynności życiowe. Jest osobą niepełnosprawną i czeka ją poważna operacja. Utrzymywała się wynagrodzenia za pracę, będąc zatrudnioną w Zarządzie Regionu (...) NSZZ „Solidarność”, na stanowisku kierownika sekretariatu. Obecnie przebywa na urlopie wychowawczym i nie otrzymuje żadnych dochodów. Ze względu na konieczność ponoszenia kosztów związanych z

bieżącym utrzymaniem oraz wydatkami na leczenie, dodatkowe obciążenie powódki kosztami należnymi przeciwnikowi procesowemu postawiłoby ją w bardzo trudnej sytuacji finansowej. Wszczęcie przez powódkę postępowania w niniejszej sprawie nastąpiło w okolicznościach usprawiedliwiających jej przekonanie, że wybrała prawidłowego adresata swoich roszczeń, zaś dążenie do poddania kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji nie może być interpretowane jako nieuzasadnione kontynuowanie procesu i narażanie przeciwnika na zbędne koszty.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c. rozstrzygnął jak w sentencji.